

думи отъ учебника, а говорѣше смислено и точно. Мислитѣ му се лѣха спокойно и звучно. Тази смѣшно остригана глава не изглеждаше праздна и глупава, и госпожицата открито изразяваше своето безкрайно доволство отъ отговоритѣ му.

Изведнѣжъ, като свърши въпроситѣ си, Каменъ се упъти къмъ своя чинъ, учителката го спрѣ неочаквано и, като се вгледа въ него, запита:

— Защо сж червени очитѣ ти?

— Не зная.

— Да не си плакалъ?

— Не съмъ.

— Да не те е оскърбилъ нѣкой?

Настана мълчание, и тогава Каменъ отговори спокойно:

— Не, госпожице, никой не ме е оскърбилъ. Само малко ми е мъчно...

Въ сжщия мигъ се случи нѣщо неочаквано. Катя, момичето съ бѣлитѣ, хубави ржце и шестидетѣ по всички предмети, вдигна ржка и стана отъ мѣстото си:

— Госпожице, нашиятъ новъ ученикъ не каза истината. Докато влѣзете вие, всички се трупаха около него и му подхвърляха обиди. Особено единъ ученикъ, който немилостиво се отнасяше съ него.

Класътъ занѣмъ отъ смѣлостта на ученичката, а госпожицата запита:

— Кой е този ученикъ?

— Клешо!

Всички почувствуваха, че нѣщо ще стане. Но госпожицата погледна къмъ мѣстото на Клешо, поклати глава и заговори съ тихъ, бавенъ гласъ: „Жалко, драги Клешо, че си такова невъзпитано момче. Ако въ душата ти имаше малко поне добрина, ти трѣбваше да се поучишъ отъ своя другаръ, защото има какво да научишъ отъ него. Седни си, съжалявамъ, че имамъ такъвъ ученикъ...“